

Scaunul de judecată al lui Hristos

»Căci noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup. Ca unii care deci cunoaștem frica de Domnul, căutăm să-i convingem pe oameni.«

2 Corinteni 5, 10 – 11a

Aceste două versete din Epistola către Corinteni ne arată că fiecare trebuie să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Hristos și este bine că nu este vorba de condamnare sau de judecată, ci de descoperire. Aici nu este vorba numai de cei necredincioși, ci și de copiii lui Dumnezeu. Acesta este unul din puținele locuri din Cuvântul lui Dumnezeu în care prin cuvântul »noi« se înțelege nu numai cei credincioși, ci și cei necredincioși, deci toți oamenii. Aceasta devine clar din versetul 11; după ce în versetul 10 s-a spus că noi toți trebuie să ne înfățișăm, pentru ca fiecare să primească răsplata după ce a făcut în trup, după felul cum a lucrat, fie bine, fie rău, citim: *»Ca unii care cunoaștem frica de Domnul căutăm să-i convingem pe oameni.«* În continuarea acestui capitol găsim Evanghelia minunată, că Dumnezeu roagă permanent pe oameni și îi imploră să vină la El ca să-i împace cu Sine, și că El, pentru a putea face aceasta, a dat pe Singurul lui Fiu: *»Pe Cel ce nu a cunoscut nici-un păcat ... ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.«*

Este o realitate faptul că toți oamenii trebuie să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Vom vedea însă că nu toți se vor înfățișa în aceeași zi. Eu cred că este simplu să vedem de ce este așa. Un tribunal tratează o anumită faptă, care probabil durează mai multe zile. Dar când au ajuns să tragă concluzia și au încheiat un dosar vine o altă faptă la rând. Și cu toate acestea este același tribunal. Tot așa este și cu scaunul de judecată al lui Hristos, sau așa cum este numit el în Romani 14, 10b, scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Sunt mai multe ședințe și în fiecare ședință este vorba de o altă grupă de oameni. Găsim aici marele principiu, că fiecare se va înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos pentru ca să primească răsplata *»după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.«*

Este de reținut faptul că fiecare va primi după ce a făcut când trăia în trup. Aceasta înseamnă că nimeni nu va veni înaintea scaunului de judecată de îndată ce a murit, ci abia după învierea sa.

Citim în Cuvântul lui Dumnezeu că Dumnezeu a făcut pe om ca trinitate: duh, suflet și trup. 1 Tesaloniceni 5, 23 spune clar aceasta, dar și alte locuri din Scriptură. Sufletul este rezidența eului, a personalității; din el iau naștere sentimentele și poftetele. Duhul este supremul din om și este mai mult în legătură cu intelectul și diferențiază pe om de animale. Animalele nu au duh. În relatarea despre creație citim că animalele au fost create ca »suflete vii« (Geneza 1, 20), ca și omul (Geneza 2, 7). Dumnezeu nu a suflat duh de viață în nările animalelor ci numai în nările omului, omul a devenit astfel un suflet viu într-un alt mod decât animalele. Dumnezeu a dotat pe om cu duh, care îl face apt să intre în legătură cu Dumnezeu, ceea ce animalele nu pot face. A fost intenția lui Dumnezeu ca omul prin duhul lui să stăpânească și să-I slujească cu judecată. Intelectul lui trebuia să slujească cu înțelepciune lui Dumnezeu și să asculte de El, să acționeze potrivit gândurilor lui Dumnezeu, așa cum se cuvine unei creaturi față de Creatorul său. Citim în Coloseni 1, 16 că Domnul Isus ca Creator a creat totul pentru Sine. El a creat totul, ca toate să-I slujească și să stea la dispoziția Lui. Nu este de fapt aceasta de la sine înțeles? Când cineva face ceva, atunci el are dreptul să dispună de acel lucru și el îl va face în așa fel, încât să aibe foloase de la el.

În felul acesta Domnul Isus ca Creator a creat pe om cu trup, suflet și duh, sufletul constituind personalitatea, iar duhul determină mai mult aptitudinile omului. Duhul și sufletul se pot manifesta numai prin trup. Dacă duhul meu vrea ca eu să spun ceva, atunci el trebuie să folosească gura mea; când sufletul meu mă face să spun ceva, atunci el poate face aceasta numai

prin gura mea, sau prin coardele mele vocale. Așa este în toate privințele. Trupul este unealta prin care sufletul și duhul se prezintă în exterior.

Dumnezeu a dat omului duh, ca prin duhul său omul să-și stăpânească trupul, să-și împlinească atribuțiile cu înțelepciune și cu ajutorul intelectului, adică să slujească lui Dumnezeu potrivit cerințelor lui Dumnezeu, Creatorul, și potrivit scopului pentru care l-a creat. Dumnezeu așteaptă ca omul să-L iubească cu tot sufletul său, cu toată mintea (intelectul) sa și cu toate aptitudinile sale (Deuteronom 6, 5; Marcu 12, 30) – și aceasta nu numai pentru că El are dreptul la aceasta, ci și pentru că este cea mai mare satisfacție pentru om să facă aceasta. Noi toți știm că un aparat este util numai atunci când este folosit potrivit cu scopul pentru care a fost produs. Și deoarece omul a fost creat ca să slujească lui Dumnezeu, el poate avea deplină satisfacție numai atunci când slujește lui Dumnezeu. Toate componentele lui – sufletul, duhul și trupul lui – vor fi numai atunci folosite desăvârșit și pe deplin satisfăcute, când vor sluji lui Dumnezeu, și este cea mai mare fericire a omului când face așa. Dumnezeu i-a dat duh ca să poată să-I slujească cu înțelepciune, în sensul cum sunt îndemnați credincioșii în Romani 12, 1 ca să aducă lui Dumnezeu trupurile lor ca o jertfă vie, iar apoi se adaugă: *»aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească«*.

Înțelegem că omul, chiar dacă acționează cu trupul, în realitate trebuie să antreneze și duhul și sufletul. Dacă în inima mea se naște gândul de a ucide pe cineva, duhul și sufletul meu pot împiedica exercitarea acestui gând. Duhul și sufletul au nevoie de trupul meu, așa că păcatul pe care un om îl înfăptuiește, îl face prin trup. Sufletul – și probabil câte-o dată și duhul – este izvorul plăcerilor și sentimentelor care se exteriorizează prin trup, omul fiind astfel responsabil pentru ceea ce a făcut în această trinitate compusă din suflet, duh și trup.

În concordanță cu aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu spune că omul nu va fi judecat atunci când trupul, sufletul și duhul vor fi despărțite, adică după moarte. În Cuvântul lui Dumnezeu expresia *»muritor«* nu se folosește niciodată cu privire la duh și suflet, ci numai cu privire la trupul nostru. Atunci când un om moare, trupul lui putrezește, dar sufletul și duhul lui continuă să existe. Sufletul și duhul ar putea spune: noi nu am păcătuit, trupul nostru este vinovat. De aceea Dumnezeu în dreptatea Sa va judeca pe om abia după ce a avut loc învierea, deci atunci când sufletul și duhul s-au reunit cu trupul.

Am auzit că fiecare om trebuie să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, *»ca să primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.«* - Aici se pune marea întrebare: care este omul care primește răsplata pentru bine, și care om primește răsplata pentru rău? Este o întrebare foarte serioasă pentru toți oamenii care nu-L cunosc pe Domnul Isus, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune că un om care nu s-a pocăit și nu este născut din nou nu poate face binele. Deja în cartea Geneza capitolul 6 versetul 5 spune Dumnezeu că toate întocmirile gândurilor din inima omului sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău; și dacă ceva este numai spre rău, atunci înseamnă că nu există nimic bun. În Psalmul 14, 2 se spune că Dumnezeu a privit în zadar din cer pe pământ *»ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu.«* În Romani 3, 10 – 12 citim: *»Nu este nici-un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.«* Cei mai mulți oameni, și chiar mulți credincioși, nu pot înțelege că tot ce face un necredincios este păcat. Desigur depinde de măsura cu care se măsoară și cine este cel ce face evaluarea a ceea ce este păcat, când cineva face binele sau răul. Este clar că numai Judecătorul decide dacă ceea ce a făcut omul care se află înaintea scaunului de judecată este, sau nu este păcat.

Cu ani în urmă am fost oprit în Olanda cu autoturismul meu. Mi s-a spus că am mers prea repede. Și astăzi sunt convins că polițistul s-a înșelat; căci am fost foarte atent să nu merg prea repede. Nu am putut să particip la judecată atunci când am fost programat și am scris o scrisoare în care am prezentat cum s-au desfășurat lucrurile. Cu toate acestea am fost pedepsit, chiar dacă pedeapsa a fost mică. Polițistul a mărturisit împotriva mea, judecătorul i-a dat dreptate, și în felul acesta am fost socotit vinovat. Chiar dacă aș fi crezut de o sută de ori că sunt nevinovat, aceasta

nu ar fi schimbat cu nimic situația. Judecătorul decide ce este bine și ce este rău, cine este vinovat și cine este nevinovat.

La întrebarea, ce este păcatul, poate da numai Unul singur răspuns. Este Acela care șade pe scaunul de judecător, Dumnezeu Însuși. De aceea este vorba aici de scaunul de judecată al lui Dumnezeu (Romani 14, 10b), chiar dacă în 2 Corinteni 5 este numit scaunul de judecată al lui Hristos. Este judecata pe care Dumnezeu ca Creator o va face fiecărui om – este scaunul de judecată al lui Dumnezeu înaintea căruia fiecare om va trebui să se înfățișeze. Judecata va fi făcută de către Domnul Isus, căci Tatăl I-a încredințat Lui toată judecata. Domnul Isus spune în Evanghelia după Ioan 5, 22-23: *»Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește nici pe Tatăl, care L-a trimis.«* În versetul 27 citim că Tatăl a dat putere Domnului Isus, Fiul Său, ca să judece, întrucât El este Fiul Omului, adică este om. În Faptele Apostolilor capitolul 17, versetele 30 – 31 găsim același principiu: *»Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre carea a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți«.*

Aici se spune clar că este scaunul de judecată al lui Hristos – chiar dacă este și scaunul de judecată al lui Dumnezeu -, deoarece Hristos face judecata. Fiul lui Dumnezeu va face judecata, dar ca Omul Isus Hristos, ca Fiu al Omului. Aceasta ne arată dreptatea minunată a lui Dumnezeu, înțelepciunea Sa minunată. Domnul Isus a fost aici pe pământ; El a umblat aici și a fost în toate împrejurările în care se poate afla un om acum. Dacă Dumnezeu ar fi judecătorul, atunci oamenii ar putea spune, cum de altfel mulți spun acum: Dumnezeule, a fost total imposibil să împlinim cerințele Tale. Tu ești Dumnezeu, iar eu sunt om, și eu nu am putut în toate lucrurile să întreb care este voia Ta.

Acesta este principiul păcatului. În 1 Ioan 3, 4 ne este spus ce este păcatul. *»Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.«* Este greșit când în unele traduceri se spune că păcatul este încălcarea Legii. Aici nu se spune așa, și cu certitudine nu este corect, căci aceasta ar însemna că oamenii care au trăit înainte de darea Legii nu au păcătuit niciodată; Legea a fost dată abia pe Sinai. Epistola către Romani ne spune clar, că și acești oameni au păcătuit și de aceea au murit. *»De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit. Căci înainte de Lege păcatul era în lume«* (Romani 5, 12 – 13a).

Vedem deci că în 1 Ioan 3, 4 nu poate fi vorba de încălcarea Legii. Cuvântul grecesc înseamnă fărădelege și fărădelege înseamnă să nu recunoști nici-o autoritate. De aceea se spune că păcatul este fărădelege și fărădelegea este păcat. De aceea putem înțelege ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, că nici-un om nu poate face binele înainte de a se naște din nou și de a se întoarce la Dumnezeu.

Potrivit cu Coloseni 1, 16b, și multe alte locuri din Sfânta Scriptură, Domnul Isus, Creatorul, a creat pe om ca să-I slujească. El l-a creat pentru Sine Însuși. Este deci clar că omul are voie să facă numai ceea ce i se încredințează, și anume, să slujească numai Creatorului. Dacă nu face așa, atunci el nu corespunde așteptărilor lui Dumnezeu cu privire la el. Deci orice faptă pe care omul o face fără să-i fie încredințată de Dumnezeu, orice cuvânt pe care îl rostește fără porunca lui Dumnezeu, orice gând care nu corespunde gândurilor lui Dumnezeu este păcat.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune – și dacă noi ne cunoaștem puțin, vom spune că așa este -: *»Toate întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate toată ziua numai spre rău«.* Un om care nu este întors la Dumnezeu, care nu a venit la Dumnezeu cu vina și cu păcatele sale și care nu a primit viața nouă prin nașterea din nou, nu întreabă ce poruncește Dumnezeu cu privire la ceea ce face, vorbește sau gândește el. El gândește, vorbește și lucrează fiind călăuzit de voia lui proprie. De aceea anticristul care va veni este numit »omul păcatului«, »omul fărădelegii«, căci el, așa cum spune Daniel 11, 36, »va face ce va voi«.

Înțelegem astfel ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, și anume că omul care nu s-a întors la Dumnezeu face numai răul și el va primi plata după faptele lui, adică după răul care l-a făcut. Vedem în Apocalipsa 20, unde este descrisă judecata celor necredincioși, ce fel de plată este aceasta. *»Plata păcatului este moartea«* (Romani 6, 23). Moartea este singura plată pe care o va primi omul necredincios atunci când se va înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

În 2 Corinteni 5 se mai spune că sunt oameni care vor primi plată pentru binele pe care l-au făcut. Aceasta este valabil pentru cei credincioși. Acesta este un adevăr minunat, faptul că înaintea scaunului de judecată al lui Hristos se vor înfățișa oameni ale căror păcate vor fi văzute, dar care nu vor mai fi pedepsiți pentru păcatele lor – despre ei se mărturisește că au făcut lucruri bune și pentru aceasta vor primi o plată.

În 2 Timotei 4, 8, de exemplu, apostolul Pavel spune despre sine și despre alții că vor primi o cunună. *»De acum mă așteptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „în ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.«* În Apocalipsa 2 și 3 Domnul face făgăduințe și promite plată celor ce vor birui. Există deci realmente oameni care vor primi o plată.

S-ar putea atunci pune întrebarea: Cum este aceasta în concordanță cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, că un om face de la sine însuși numai rău, pentru că totul are loc din necredință și neascultare de Dumnezeu, oricât de bun ar părea să fie ceea ce face?

În această privință am dat deseori exemplul cu o doamnă care angajează o fată pentru întreținerea gospodăriei. Fata vine, se așează la pian și începe să cânte cu dăruire. Ea cântă minunat, toată dimineața. Credeți că doamna va spune la prânz: mi-ai plăcut foarte mult! Sunt foarte mulțumită cu tine!? Dimpotrivă, ea va spune: da, tu cânti bine. Dar eu nu te-am angajat să cânti la pian, ci să-mi ajuți la lucrul în gospodărie. Nu am nevoie de tine; du-te acasă. – A fost păcat, că fata a cântat la pian? Nu, dar nu a fost ceea ce i s-a încredințat să facă.

Tot așa un om poate face ceva care este bun în sine însuși. Dar dacă nu face în ascultare față de Acela căruia îi datorează ascultarea, atunci este păcat.

Să presupunem că proprietarul unei firme are un angajat care trebuie să lucreze cu o anumită mașină. Dar el aleargă într-un alt sector și începe să lucreze acolo. S-ar putea ca el să lucreze foarte bine acolo. Dar probabil va fi dat afară, căci nu a făcut lucrarea pe care trebuia s-o facă. Un astfel de om nu poate fi folosit într-o întreprindere organizată.

Etalonul, dacă un om păcătuiește sau nu, constă în faptul dacă el face, vorbește și gândește ceea ce Domnul, ceea ce Dumnezeu îi spune. Numai atunci el nu păcătuiește, numai atunci este ascultător. Cuvântul lui Dumnezeu spune că niciunul care nu este născut din nou nu face aceasta. Toți lucrează fiind călăuziți de propriile gânduri.

Și totuși sunt oameni care vor primi o plată. Ei o vor primi *»după binele pe care-l vor fi făcut«*. Aceasta este înaintea scaunului de judecată partea minunantă a tuturor aceluia care cunosc pe Domnul Isus, partea credincioșilor.

Da, este adevărat, un credincios s-a recunoscut că este un păcătos pierdut. Nu există nici-un credincios care să nu se fi văzut așa și care să nu fi recunoscut înaintea lui Dumnezeu că este un păcătos pierdut. Dacă cineva nu vine la Dumnezeu și nu mărturisește că este pierdut și că Dumnezeu este drept atunci când îl condamnă și îl aruncă pentru veșnicie în iad, atunci acela nu va primi niciodată har și nu va deveni niciodată credincios. Abia atunci când va mărturisi înaintea lui Dumnezeu că este un păcătos și că Dumnezeu este drept atunci când îl judecă, Dumnezeu va spune: acesta este primul gând corect pe care îl ai. Acum spui pentru prima dată cuvinte care sunt adevărate și despre care Eu ți-am spus să le crezi. Acum există mântuire pentru tine. Aceasta a fost prima ta faptă bună. Eu am trimis pe Fiul Meu pentru păcătoșii pierduți, *»pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibe viața veșnică«*.

A doua faptă bună a unui păcătos constă în aceea că el crede Cuvântul lui Dumnezeu și prin credință primește pe Domnul Isus. Atunci Dumnezeu îi dă viața veșnică și iertarea păcatelor. *»În felul acesta avem pace cu Dumnezeu«* (Romani 5, 1) și *»am trecut din moarte la viață«* (1 Ioan 3, 14). În Evanghelia după Ioan 5, 24, Domnul Isus spune clar: *»Adevărat, adevărat vă spun că cine*

ascultă cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.» Acest verset conține adevăruri așa de adânci, că trei cărți din Cuvântul lui Dumnezeu tratează ce se cuprinde în el. (Evanghelia după Ioan: viața veșnică, Epistola către Romani: eliberarea de judecată, Epistola către Efeseni: trecerea din moarte la viață). Aflăm din el care este drumul pe care un om poate fi mântuit de Dumnezeu. »*Cine aude Cuvântul Meu*«, spune Domnul Isus, deci cine aude cuvântul Domnului Isus, Îl crede și Îl primește. În al doilea rând: »... și crede în Cel care M-a trimis«, deci crede ce a spus Tatăl, și anume: »*Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea, de El să ascultați.*« Putem citi aceasta în Evanghelia după Matei 17, parțial în Evanghelia după Luca 9, 35 și în Evanghelia după Marcu 9, 7. Dar în Evanghelia după Matei 17, 5 se spune textual așa. Cine crede ce a spus Dumnezeu Tatăl despre Domnul Isus, și anume că El este Fiul Lui și de El trebuie să ascultăm, și cine apoi crede cuvintele Domnului Isus, acela »*are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*« (Ioan 5, 24).

În mijlocul acestui verset este o realitate minunată! Oricine a mers pe acest drum nu vine la judecată. Este adevărat, el trebuie să apară înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, așa cum am văzut în 2 Corinteni 5, 10, dar el nu va fi judecat. De ce nu? Citim în 2 Corinteni: »*Pe Cel ce nu a cunoscut nici-un păcat (pe Domnul Isus), El (Dumnezeu) L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El*«. Iar în 1 Petru 2, 24 citim: »... *El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn*«. Acesta este lucrul minunat pe care îl citim în Evanghelia după Ioan 3, 16: »*Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*«. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său și Domnul Isus a mers la cruce, și acolo a purtat păcatele noastre. Dumnezeu Însuși le-a pus asupra Lui, păcatele tuturor aceloră despre care Domnul Isus știa că Îl vor primi cândva. Dumnezeu L-a făcut acolo păcat, ca și cum El ar fi fost izvorul din care ieșeau toate faptele păcătoase. Dumnezeu, care știa cine va crede mai târziu în El, L-a judecat în locul acestor oameni, așa că Dumnezeu poate spune: dacă te refugiezi la Mine și prin credință primești pe Fiul Meu, atunci pentru tine nu mai există judecată; căci toate păcatele tale și judecata asupra lor a purtat-o Domnul Isus în trupul Său pe lemnul crucii.

Dumnezeu nu pedepsește niciodată de două ori pe un păcat. Dumnezeu este drept, desăvârșit de drept, și ar fi nedrept să pedepsească un păcat de două ori. De aceea Domnul Isus poate spune aici că cine crede în El nu vine la judecată. Nu mai există judecată pentru el, așa cum spune și în Romani 8, 1: »*Nu mai este nici-o osândire pentru cei ce sunt în Hristos*«.

Dar Ioan 5, 24 spune și mai clar: el are viața veșnică și a trecut din moarte la viață. Aceasta dovedește în mod desăvârșit că pentru un credincios nu mai este judecată. Sentința de judecată sună astfel: plata păcatului este moartea. Același lucru îl găsim în Apocalipsa 20, 12b: »*Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea*«. După aceea se spune că ei au fost aruncați în iazul de foc. »*Acesta este moartea a doua. Oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc*« (Apocalipsa 20, 13-15).

Cuvântul lui Dumnezeu spune deci că plata păcatului este moartea. Prin aceasta se înțelege în primul rând moartea trupului, așa cum spune și în Epistola către Romani 5, 12: »... *prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit*«. Dacă ar exista pe pământ un om care niciodată nu a păcătuit și niciodată nu va păcătui, atunci el nu va muri. Dar această moarte nu este judecata finală. Morții vor învia și apoi va urma judecata celor necredincioși înaintea marelui tron alb. Și ce pedeapsă vor primi ei? Ei vor fi aruncați în marea de foc, aceasta înseamnă despărțire veșnică de Dumnezeu, de Izvorul vieții. Să fii veșnic sub judecata lui Dumnezeu, în întuneric, aceasta este moartea a doua.

Cine va exercita judecata? Am văzut deja în Evanghelia după Ioan 5, 22 și 27, precum și în Faptele Apostolilor 17, 31: Domnul Isus este Cel ce face judecata. Dar El spune aici că acela care crede în El, a trecut din moarte la viață și a primit viața veșnică. Asta înseamnă că el a trecut din domeniul judecării în domeniul unde nu este judecată. Judecătorul, care va rosti sentința morții veșnice pentru cei necredincioși, ne asigură deja astăzi, că oricine crede în El nu va fi judecat. El

Însuși le dă viața veșnică, adică viață care nu se va sfârși niciodată. Este imposibil ca cineva, care a primit viață de la Domnul Isus, să mai fie pedepsit; căci pedeapsa ar fi moartea, dar viața veșnică nu poate avea un sfârșit.

Și în Epistola către Romani 8, 1 citim: *»Acum dar nu este nici-o condamnare pentru cei ce sunt în Isus Hristos«*.

Găsim aici realitatea importantă, că cei credincioși, când se vor înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, nu vor fi condamnați. Nu pentru că nu au făcut nici-un păcat! Și pentru cei credincioși este valabil faptul că până în momentul când s-au născut din nou au făcut permanent păcate. Și fiecare credincios trebuie să mărturisească despre sine însuși, că după întoarcerea sa la Dumnezeu a înfăptuit o mulțime de păcate. Și dacă luăm etalonul oferit de Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 3, 4), și anume că orice faptă, făcută de mine, orice cuvânt, pe care îl rostesc, orice gând, pe care îl am, desconsiderând autoritatea Domnului asupra mea și faptul că în toate trebuie să fiu ascultător de El, este păcat, atunci orice credincios știe – eu știu despre mine însumi – că după întoarcerea sa la Dumnezeu a făcut mii și milioane de păcate.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că Domnul Isus a purtat toate aceste păcate în trupul Său. În momentul în care eu m-am refugiat la El, El mi-a dat viața și prin aceasta m-a asigurat că nu am de ce să mă mai tem de judecată. El, Judecătorul care decide asupra vieții și asupra morții, m-a declarat deja acum liber. El mi-a dat viața și prin aceasta m-a scos din domeniul morții, unde vor fi trimiși toți aceia care nu-L au.

Urmează marea întrebare: De ce atunci un credincios trebuie să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Hristos? Da, se spune *»înfațișeze«* și nu *»judecat«*. Despre cei necredincioși se spune că vor fi judecați. Pentru cel credincios este valabil: *»... nu va veni la judecată«* (Ioan 5, 24), dar el trebuie să se înfățișeze, să fie descoperit.

Odată am fost la o ședință de judecată, ca martor, nu ca acuzat. Toată starea de lucruri și toată comportarea mea a fost discutată și analizată. Contribuția mea a fost numai pentru clarificarea lucrurilor, căci eu am fost nevinovat, vinovatul fiind persoana cealaltă.

Aici găsim același lucru. Știu că sunt mulți copii ai lui Dumnezeu care nu înțeleg aceasta și le este frică să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Însă eu pot spune despre mine, că eu – ca și apostolul Pavel – am dorința să stau înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca acolo să fiu descoperit pe deplin și să văd totul. Voi vedea acolo toate păcatele, pe care le-am făcut înainte și după întoarcerea mea la Domnul: toate faptele mele făcute în neascultare de Domnul. Voi recunoaște că au fost păcate. Tot așa va fi cu cuvintele și cu gândurile mele: tot ce am spus, sau am gândit fără a fi dependent de Domnul, toate miliardele de gânduri vor fi descoperite.

Lucrul minunat va fi însă, că eu voi vedea toate acestea, dar totodată voi vedea că Domnul Isus a purtat toate aceste păcate îngrozitoare și toată pedeapsa pentru ele în trupul Său pe lemn, și abia atunci voi înțelege cu adevărat cât de mult a făcut El pentru mine, ce preț a plătit pentru mântuirea mea, cât a suferit, ca eu să pot fi mântuit. Abia atunci voi înțelege pe deplin ce înseamnă cuvintele minunate din Epistola către Galateni 2, 20b: *»Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine pentru mine«*. Va putea oare să mă umple de frică faptul că voi recunoaște ce dragoste minunată a avut Domnul Isus pentru mine, din ce stare m-a salvat și cât de mult Îi datorez? O, nu, nu pot decât să am dorința să văd clar în ce stare nenorocită am fost, care ar fi fost soarta mea, dacă Domnul Isus nu ar fi murit pentru mine, și să recunosc pe deplin ce dragoste a fost în inima Lui atunci când a mers la crucea Golgota, ca să moară pentru mine, El, Cel care a purtat păcatele mele în trupul Său pe cruce!

Este așa cum Domnul Însuși spune în Evanghelia după Luca 7, 47: *»Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin«*. Dacă aș ști că Domnul Isus mi-a iertat o mie de păcate, fără îndoială I-aș fi recunoscător. Dar când văd că nu au fost o mie, ci poate zece miliarde, sau mai mult, cât de mare va fi atunci recunoștința mea! Cât de minunată va deveni dragostea Lui față de mine atunci când văd că dragostea Lui pentru mine L-a făcut să poarte aceste zeci de miliarde de păcate în trupul Său sfânt, și că Acela, care nu a

cunoscut păcatul, le-a luat de bună voie asupra Sa și a purtat judecata lui Dumnezeu asupra lor, pentru că m-a iubit și nu a vrut ca eu să merg la pierzare!

Aceasta avem noi aici. Și cine înțelege aceasta, acela va dori clipa când se va înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, când va vedea totul, așa cum Domnul Isus totdeauna a văzut, și va judeca totul, așa cum Domnul Isus Însuși judecă totul, așa că gândurile lui vor fi în deplină concordanță cu gândurile Domnului. Sunt convins că în viața mea sunt lucruri pe care eu le apreciez altfel decât o face Domnul Isus, lucruri despre care am gândit că sunt bune, dar care nu pot sta înaintea ochilor Domnului Isus, căci eu am fost călăuzit de motive greșite.

Dacă trebuie să apreciez pe cineva, atunci de cele mai multe ori văd mai clar lucrurile care-l privesc pe el; cu privire la mine însumi mă pot înșela. În Epistola către Evrei 4, 12 citim despre Cuvântul lui Dumnezeu, da, despre Dumnezeu Însuși, că »judecă simțirile și gândurile inimii«, și că Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, asta înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu, că Domnul Însuși judecă nu numai faptele și cuvintele noastre, ci și gândurile noastre, și chiar izvorul din care ies aceste gânduri. Vin ele din suflet, sau din duh?

Să dăm un exemplu: acum vă vorbesc. De ce stau eu aici? Cu adevărat numai din ascultare și dragoste față de El? Sau este poate mândrie, ca să arăt cât de bine pot vorbi și cât de multe știu? Domnul judecă aceasta. Eu mă pot înșela cu privire la mine însumi. Eu pot fi orbit cu privire la mine însumi. Dar El vede foarte exact. Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos voi vedea și eu. Acolo voi recunoaște exact realitatea, adică așa cum Domnul Isus a văzut-o totdeauna. Abia din acel moment voi avea părtășie desăvârșită cu El. Un soț și o soție nu pot avea părtășie într-o anumită problemă, atâta timp cât ei gândesc diferit asupra ei. Părtășia este abia atunci prezentă, când gândurile lor sunt în concordanță.

Tot așa este cu Domnul Isus și cu noi, și astfel noi cei credincioși putem mulțumi Domnului că ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos; căci numai prin aceasta vom fi în chip desăvârșit una cu El pentru veșnicie. Atunci vom vedea pe deplin cât de mare este dragostea și harul Domnului.

După ce am văzut ce înseamnă pentru noi cei credincioși să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, vrem să vedem acum alte două aspecte ale scaunului de judecată al lui Hristos. Citim de mai multe ori în Cuvântul lui Dumnezeu că Domnul Isus este gata să judece vii și morții. Vrem să ne ocupăm mai întâi cu judecata celor vii.

Ieri și alaltăieri am văzut deja că Domnul va veni din cer ca să judece pe cei vii din Europa de vest. El va nimici toată armata Europei de vest și va arunca pe conducătorii ei de vii în iad. În continuare va avea loc judecata împăratului nordului și a Rusiei. Aceasta a fost o parte a judecății celor vii.

În Evanghelia după Matei 25 citim ceva care va avea loc probabil după judecata Rusiei (Ezechiel 38 și 39). »Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care va fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.” Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: »Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?» Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și nu ați venit pe la Mine.” Atunci Îi vor răspunde și ei:

„Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu Ți-am slujit?” Și El, drept răspuns, le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori nu ați făcut acest lucru unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.» (Matei 25, 31-46).

Vedem aici o altă înfățișare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Dar această înfățișare nu este în același loc cu înfățișarea celor credincioși. Înfațișarea celor credincioși are loc în cer, după ce au fost înălțați în slavă. După ce am primit trupurile noastre noi – trupuri asemenea trupului slavei Sale (Filipeni 3, 21) – după ce am ajuns în casa Tatălui și după ce vom avea deja cununile de aur pe capetele noastre și vom ședea pe tron, așa cum spune Apocalipsa 4, 4, noi cei credincioși ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. În felul acesta orice teamă că s-ar putea să fim condamnați este exclusă. Cum ar fi posibil ca, după ce am intrat în casa Tatălui și am fost îmbrăcați cu toată slava Domnului să fim aruncați afară? Nu, este imposibil!

La scurt timp după înfățișarea celor credincioși, Domnul va veni pe acest pământ ca să exercite judecata asupra Europei de vest și asupra Rusiei; la aceasta se adaugă judecata prezentată în Matei 25. Vedem că această judecată va avea loc pe pământ, când Fiul Omului va veni în slava Sa – nu Fiul lui Dumnezeu, ci Fiul Omului. Desigur, Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu; El este Dumnezeu Fiul. Dar El este văzut aici ca om. El vine deci în slava Sa pe pământ, așa cum ne spune Filipeni 2, 20 - 11, și orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi că El este Domnul. Atunci va începe să domnească, va instaura împărăția Sa, minunata împărăție de o mie de ani, despre care se vorbește foarte mult în Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, când va veni în slava Sa și toți îngerii împreună cu El, El va ședea pe tronul Lui de slavă și »toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui«.

Și aceasta arată clar că este judecata celor vii. În moarte nu mai sunt neamuri. Dacă cineva care locuiește în Germania moare, el nu mai este german. Și un olandez odată cu moartea încetează să mai fie un olandez. Dacă un iudeu moare, după moarte el nu mai este iudeu. În starea veșnică (Apocalipsa 21) se spune despre cei credincioși: Dumnezeu locuiește împreună cu oamenii (versetul 3). Acolo nu mai sunt diferențieri. În capitolul 20, unde este vorba de judecata celor necredincioși, se spune că morții stau înaintea marelui tron alb. Împărțirea în naționalități este rezultatul păcatului; la începutul omenirii nu a existat această împărțire. La câteva sute de ani după potop, când au început să construiască turnul Babel, ca să-și facă un nume, și ca o forță unită să se împotrivescă lui Dumnezeu, Dumnezeu a dat oamenilor ca pedeapsă diversele limbi și i-a împărțit în națiuni. După moarte va înceta să mai existe această împărțire.

Când Domnul Isus va fi venit din cer ca să nimicească Europa de vest, Rusia și popoarele din jurul Palestinei, respectiv să le judece, atunci El va ședea pe tronul Său și toate națiunile vor fi aduse înaintea Lui. Dar ele nu vor fi judecate pentru păcatele lor, ci după felul cum s-au comportat cu frații Împăratului (Matei 25, 40). Nu se spune »frații Domnului«, ci Împăratul spune »frații Mei«. Aceasta este important.

Domnul ca Împărat este Împăratul iudeilor. El este Împăratul poporului de pe pământ al lui Dumnezeu, și El are frați, care după răpirea Adunării vor ieși și vor vesti Evanghelia Împărăției, așa cum spune Domnul în Evanghelia după Matei 24, 14: »Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor. Atunci va veni sfârșitul.« Acești iudei din cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin, care se vor renaște prin acțiunea deosebită a Duhului lui Dumnezeu, după ce Adunarea va fi în cer, vor vesti câțiva ani – probabil trei ani și jumătate, cel mult șapte ani – Evanghelia în toată lumea – nu Evanghelia care se vestește acum, ci Evanghelia pe care o vestește Ioan Botezătorul și Domnul Isus: »Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape« (Matei 3, 2 și 4, 17). În acești puțini ani vor vesti Evanghelia în toată lumea, ceea ce noi credincioșii nu am putut să facem în 2000 de ani.

Ei vor fi foarte prigoniți. Citim în Apocalipsa 13 că, căpetenia împărăției romane va prigoni până la moarte pe cei credincioși din acest timp (versetul 7). Ei vor vesti deci Evanghelia cu riscul

vieții lor. Domnul judecă aici națiunile după felul cum au primit pe acești vestitori; căci vestitorii sunt frații Împăratului.

Se poate spune că aici este vorba de atitudinea națiunilor față de iudei; căci dacă acum iudeii sunt puși la o parte de Dumnezeu și stau sub judecata Sa – ei rămân totuși poporul pământesc al lui Dumnezeu și Dumnezeu Se va răzbuna pe toți cei ce se ridică împotriva iudeilor. Dar aici este vorba în mod deosebit de timpul de după răpirea Adunării, timp în care rămășița credincioasă va vesti Evanghelia.

Acum înțelegem cuvintele Împăratului. Aceia care au primit pe acești vestitori – cu riscul vieții lor – i-au vizitat în închisori, i-au îngrijit, atunci când au fost bolnavi, le-au dat mâncare, atunci când le-a fost foame, vor intra în împărăție. »*Moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii*« (versetul 34b). Aceasta este împărăția minunată de o mie de ani, când pustia va înflori ca o grădină, când nu va mai fi nici-o boală, când nu va mai muri nimeni, cu excepția că a păcătuit. Vor trăi acolo unde blestemul va fi înlăturat de pe pământ și unde Domnul va domni în neprihănire.

Dar aceia care nu vor primi pe acești vestitori vor fi omorâți. Vor fi pierduți pentru veșnicie, căci Domnul spune: »*Aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică*« (versetul 46).

Ca să înțelegem clar aceasta, trebuie să ne gândim cum vor fi atunci împrejurările. Când cineva din Milspe sau Schwelm va primi Evanghelia, asta înseamnă că va veni la Dumnezeu cu vina și cu păcatele sale și prin credință va primi pe Domnul Isus, împrejurările exterioare nu se vor schimba mult pentru el. În Germania, sau în Olanda nu este așa că, cineva care se întoarce la Dumnezeu este prigonit, aruncat în închisoare, sau condamnat la moarte. Aceasta era în timpul imperiului roman și la noi în timpul Reformei, dar acum nu mai este așa.

Când însă Adunarea va fi răpită și împăratul roman va batjocori pe Dumnezeu și împreună cu tovarășii lui, cu anticrist, cu omul păcatului, omul fărădelegii, va stăpâni, oricine se va declara public de partea drepturilor lui Dumnezeu, acela va fi prigonit până la moarte, căci anticrist însuși se va așeza în Templu (2 Tesaloniceni 2, 4) și va cere să i se aducă adorare, spunând că el este Dumnezeu, așa că va fi un mare pericol pentru cei ce vor mărturisi pe Hristos. De aceea vor fi puțini aceia care vor primi pe acești vestitori, numai cei ce vor crede mesajul adus de ei și vor recunoaște că vestitorii aduc Evanghelia Împărăției. De aceea toți cei care vor primi în timpul acela această Evanghelie, vor intra în împărăție.

Dacă în această sală sunt oameni care nu s-au întors la Dumnezeu și nici nu se vor întoarce, după răpirea bisericii nu vor mai avea ocazia s-o facă. Toți aceia care în timpul harului au auzit Evanghelia și nu au primit-o, au pierdut ocazia care le-a fost oferită. 2 Tesaloniceni 2, 11 – 12 ne spune că Dumnezeu Însuși »*le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți*«. Aceasta o face Același Dumnezeu, despre care am citit în 2 Corinteni 5: »*Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos, și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!*« (2 Corinteni 5, 18 – 20).

Același Dumnezeu, care astăzi roagă cu stăruință pe oameni: »*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*«, care acum se pleacă spre păcătos, ca »*să-i dea viața*«. Împacă-te! Salvează-te!, Același Dumnezeu te va împiedica să te întorci la Dumnezeu, dacă nu ai făcut-o până atunci. El va trimite un duh de rătăcire. El, Cel Atotputernic, va face ca oricine nu a primit acum Evanghelia, să creadă atunci o minciună, și nu adevărul. Atotputernicia lui Dumnezeu va împiedica atunci ca cineva să se mai poată mântui.

Acelora însă, care în timpul nostru nu au auzit Evanghelia, li se va vesti Evanghelia Împărăției. Asta înseamnă că în țările noastre civilizate – de exemplu Olanda, Germania, Belgia, Anglia,

Elveția – se vor întoarce foarte puțini la Dumnezeu, dar în țările în care Evanghelia nu a fost cunoscută, ca de exemplu China, India sau Africa, mulți vor putea veni la Dumnezeu.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu căci în Apocalipsa 7, 9 citim că va fi »o mare mulțime« care va primi atunci Evanghelia. Ei vor putea atunci face aceasta pentru că nu au respins Evanghelia Harului, care se vestește acum.

Aceasta este deci judecata celor vii: toți cei care nu au primit Evanghelia Împărăției, care nu au murit în judecata făcută Europei de vest, sau în judecata Rusiei, vor fi judecați aici. Toți aceia care nu au fost născuți din nou, și prin aceasta au dovedit că nu au primit pe vestitorii Evangheliei Împărăției și nu i-au îngrijit – ceea ce ar fi fost cu riscul vieții -, vor fi omorâți, iar ceilalți vor intra în Împărăția de o mie de ani.

Ajungem la cea de-a treia înfățișare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Ea are loc o mie de ani mai târziu și va fi ultima înaintea stării veșnice, ultimul act făcut în timp. Timpul a început atunci când Dumnezeu a creat cerurile și pământul, când a creat pe om, așa cum citim la sfârșitul capitolului 1 din Geneza. Cât timp a trecut de la crearea cerurilor și a pământului și până la crearea omului nu știm. Nu ne este făcut cunoscut. Știm numai că Dumnezeu a creat pe om acum aproximativ 6.000 de ani în urmă, orice ar putea spune cei necredincioși împotriva.

În Apocalipsa 20 găsim judecata finală, ultima zi, așa cum o numește Scriptura. Realmente este ultima zi a lumii în starea ei actuală, ultima zi a omenirii ca oameni naturali pe pământ.

În capitolul 19 citim despre venirea Domnului pe pământ, ca să nimicească împărăția romană. La începutul capitolului 20 găsim: *»El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani«.* În versetul 4: *»Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.«*

Citim apoi: *»Ceilalți morți nu au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici-o putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani«* (versetele 5 – 6).

Aici se face diferențierea între »prima« înviere și cealaltă înviere, care nu este numită »a doua înviere«. Căci cei ce au parte de întâia înviere nu vor putea avea parte de o a doua moarte, în timp ce ea, moartea, va avea putere de stăpânire asupra celorlalți.

Aflăm din 1 Corinteni 15 cine are parte de prima înviere și cine are parte de a doua înviere. *»Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. La urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea«* (versetele 20 – 26).

Găsim aici ordinea în care are loc învierea; *»Cel dintâi – „pârga”- Hristos«.* Știm că aceasta a avut loc acum aproape 2.000 de ani în urmă. *»... apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos«.* Din acest »apoi« s-au scurs aproape 2.000 de ani și se va împlini atunci când va veni El să ia pe toți ai Lui și să trezească pe cei ce au adormit în Hristos. 1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4: cei morți vor fi treziți fără a fi supuși putrezirii. Noi vom fi transformați și astfel vom întâmpina pe Domnul în văzduh.

În Apocalipsa 20 citim că cei credincioși, care după răpirea Adunării au fost omorâți din cauza prigonirii, vor învia la începutul Împărăției de o mie de ani, deci când Domnul va veni cu noi pe pământul acesta ca să exercite judecata. Aceștia sunt *»cei ce sunt ai lui Hristos, la venirea Lui«.*

»La urmă, va veni sfârșitul« (1 Corinteni 15, 24). Acest »la urmă« cuprinde o mie de ani, tot așa cum »apoi« durează de aproape 2.000 de ani. Și când va fi sfârșitul? Citim: » *Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea*« (1 Corinteni 15, 26). Aceasta înseamnă deci: când moartea va fi nimicită, atunci a venit sfârșitul. Atunci va învia a doua grupă, toți cei care nu sunt ai lui Hristos și despre care se spune în Apocalipsa 20 că moartea are putere asupra lor (versetul 6).

Revenim la Apocalipsa 20: »*Și am văzut pe morții, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă și o altă carte, care este cartea vieții. Și morții – accentuez, morții, nu unii morți, ci toți morții care se vor găsi atunci – au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc*« (Apocalipsa 20, 12 – 15).

Acesta este ultimul act pe acest pământ, în universul acesta, așa cum este el acum, ultimul act în timp și ultima înfățișare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. El este văzut ca un scaun mare și alb, ceea ce înseamnă că aici se va face judecata într-o sfințenie și curăție desăvârșită. Pe el șade Unul »*dinaintea Căruia pământul și cerul au fugit, și nu s-a mai găsit loc pentru ele*«. Ne gândim la ceea ce am găsit scris în Evanghelia după Ioan 5, 22, 27 – 30 și în Faptele Apostolilor 17, 31, că Domnul Isus ca Fiu al Omului este Cel ce șade pe acest scaun de domnie. Slava Lui va fi așa de mare, că pământul și cerul vor fugi, iar morții, mari și mici, vor sta înaintea scaunului ca să fie judecați.

Există deci o zi, în care toți morții vor fi judecați. Însă numai cei necredincioși vor fi atunci în moarte; toți credincioșii au fost înviați la prima înviere. Pe tot parcursul Împărăției de o mie de ani nu va mai muri nici-un credincios, da, nici măcar cei necredincioși, cu excepția cazului că vor păcătui public împotriva Domnului Isus. În Psalmul 101, 8 citim că în fiecare dimineață se va face judecata, ca fiecare care s-a împotrivit Domnului să fie pedepsit cu moartea. Isaia 66, 24 spune: »*Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea*«. Deoarece cei născuți din nou nu vor face aceasta, căci satana nu va mai putea să-i înșele, vor muri numai unii necredincioși.

După ce a avut loc această ultimă judecată, nici-un credincios nu va mai fi în mormânt, în timp ce toți cei necredincioși vor fi omorâți. Căci în Apocalipsa 20, 7 – 9 citim că la sfârșitul Împărăției de o mie de ani satana va fi dezlegat pentru scurt timp. Toți cei care nu vor fi născuți din nou vor alerga după el, vor asculta de el și se vor lăsa antrenați de el să se răscoale împotriva Domnului Isus. Toți vor fi uciși de Domnul Isus. După aceea toți morții vor sta acolo, niciunul nu este uitat. »*Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele*« (versetul 13).

În moarte sunt trupurile celor morți; căci numai trupul este muritor. Locuința morților, Hadesul, primește sufletele celor necredincioși, nu ale celor credincioși. Moartea și Locuința morților vor găzdui morții, așa că înaintea marelui tron alb vor sta toți morții. La sfârșit Moartea și Locuința morților vor fi aruncate în iazul de foc, în iad, așa că chiar dacă cineva s-ar mai găsi în acest loc intermediar, tot va ajunge în iad.

Vor sta înaintea marelui tron alb și cărțile se vor deschide. Da, Dumnezeu ține evidența, și pentru fiecare este o pagină în această evidență. Dumnezeu a notat tot ce a făcut omul în viața sa. Și toți cei necredincioși vor vedea, așa cum am văzut noi cei credincioși când am stat înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Noi am recunoscut că Domnul Isus a purtat pedeapsa pentru toate păcatele noastre. Cei necredincioși vor fi judecați după faptele lor.

Se va aduce apoi cartea vieții, care în capitolul 13, 8 a fost numită »*cartea vieții Mielului, care a fost junghiat*«. Vor fi chemați ca să vadă că niciunul din ei nu este scris acolo, că niciunul nu are viața, așa cum am citit în Ioan 5, 24 despre aceia care au crezut în Domnul Isus. Dar niciunul din ei nu este scris în cartea vieții.

Nu știa Dumnezeu aceasta? Nu știa Domnul Isus? O, da, Dumnezeu știe, și Domnul Isus știe. De aceea Domnul Isus spune în Evanghelia după Matei capitolul 25 la judecata celor vii: »*Aceștia vor merge în pedeapsa veșnică*« (versetul 46). Aceiași oameni stau aici încă o dată. Domnul Isus știe că judecata finală va avea aceiași sentință ca și sentința rostită de El atunci când la începutul Împărăției de o mie de ani i-a trimis la moarte.

Înainte marelui tron alb vor sta oameni care aici pe pământ au spus mereu: am trăit făcând totdeauna ce este bine, am dat fiecăruia ce i se cuvenea, nu mă tem de judecată! Am auzit deseori spunându-se așa. Ei vor sta acolo, iar Dumnezeu îi va convinge. Dumnezeu este așa de drept, că îi va judeca ca să le arate clar că viața lor a fost greșită iar judecata lui este dreaptă.

Dreptatea lui Dumnezeu se va arăta și prin aceea că El va lăsa ca judecata să se facă prin Domnul Isus ca Fiu al Omului. Deci acolo va sta un Om pe tron. Un om mort ar putea spune: cum ar putea un om să trăiască pe pământ fără să se gândească și fără să se întrebe cum gândește Dumnezeu despre un lucru sau altul? Cum poate un om, înainte de a rosti un cuvânt, să întrebe care este voia lui Dumnezeu și la orice faptă să se întrebe cum gândește Dumnezeu? Este imposibil!

Dar Judecătorul care șade acolo va putea răspunde: Eu Însumi am fost 33 de ani pe pământ. Am fost un copilăș, am fost băiat, am fost tânăr, am fost om matur. Am trăit în aceleași împrejurări ca și voi, da, în cele mai îngrozitoare împrejurări și totdeauna am făcut voia lui Dumnezeu. Am putut să spun lui Dumnezeu: fac totdeauna ce este plăcut înaintea Ta. Am fost om cu adevărat, născut dintr-o femeie (Galateni 4, 4) și am fost așa cum ar trebui să fie o creatură. Nici-un om nu va putea spune: nu am putut împlini cerințele lui Dumnezeu.

Și dacă va fi vre-un om care va spune: am făcut ce este bine, atunci Dumnezeu va spune: aici este cartea în care stă scris tot ce ai făcut. Arată-Mi un cuvânt pe care l-ai spus în ascultare față de Mine. Arată-Mi o faptă pe care ai făcut-o din dragoste pentru Mine. Arată-Mi unul din gândurile tale care a fost potrivit cu voia Mea! Ei vor trebui să recunoască: Dumnezeu este drept. Am trăit numai pentru noi înșine și am nesocotit drepturile lui Dumnezeu asupra noastră.

Cu 15 ani în urmă mi s-a întâmplat că un tânăr stătea la marginea străzii și m-a rugat să-l duc cu mașina. După un timp l-am întrebat: »Dacă vom avea un accident și amândoi vom muri, știți unde veți merge?« »Da, sigur«, mi-a răspuns el, »părinții mei m-au botezat când am fost copil, așa că știu că totul este în ordine«. El gândea că dacă părinții lui l-au botezat, el va merge în cer. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că oricine nu crede în Fiul va pieri.

Cât de mulți oameni sunt, care spun că au făcut binele și de aceea nu se tem de moarte! Dar aici Domnul le va arăta cartea vieții, ca să vadă că ei nu sunt scriși în ea, așa că vor trebui să recunoască: viața noastră a fost greșită, a fost rea. Puteam să trăim altfel; căci Judecătorul a dovedit-o, judecata pe care ne-o face Dumnezeu este dreaptă. »*Oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc*« (versetul 15).

Poate va gândi cineva: nu este posibil ca toate gândurile mele, cuvintele și faptele mele să fie date la iveală. Câte cuvinte nu am rostit eu, pe care nimeni nu le-a auzit! Câte gânduri am avut, pe care nimeni nu le știe! Gândurile zboară, așa se spune. Dar Dumnezeu este de altă părere. Și chiar știința știe că nu este așa cum spunem noi.

Anul trecut am vorbit cu o soră tânără din Canada. Ea studiază neurologia și mi-a povestit că a fost de față când un profesor renumit a făcut o operație pe creier. Cu această ocazie a trăit ceva foarte ciudat: când profesorul a apăsat pe o anumită zonă din creier, pacientul a început să povestească ce a făcut la vârsta de 19 ani. Și când profesorul a atins o altă zonă din creier, pacientul a povestit din viața lui la vârsta de 17 ani. Un al treilea loc avea înregistrat ce a făcut el la 14 ani.

Tot ce a făcut omul este înregistrat în creier. Știința știe acum; Dumnezeu a știut dintotdeauna. El a făcut creierul așa. Și în afară de aceasta Dumnezeu a scris în cărțile Sale, și toate vor fi arătate.

Vreau să adresez un cuvânt aceluia care încă nu-L cunosc pe Domnul Isus, care nu vor merge cu Domnul Isus, dacă El ar veni în seara aceasta, deoarece ei nu și-au recunoscut păcatele și vina lor înaintea lui Dumnezeu și nu au primit pe Domnul Isus prin credință. Aici aveți viitorul, viitorul

fiecărui om care nu s-a întors la Dumnezeu, care nu s-a pocăit (Faptele Apostolilor 17, 30) și care nu a crezut în Domnul Isus. *»Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică«.* *»Să creadă în El«* nu înseamnă numai să fii sigur că El trăiește acum și că odinioară a fost pe pământ, ci să-ți pui toată încrederea în El, să-L primești ca Mântuitor al tău, pe El, Fiul lui Dumnezeu, care a murit, pentru ca noi să fim mântuiți. Cine Îl primește în felul acesta, acela are viața veșnică.

Dacă însă spunei lui Dumnezeu: nu vreau harul Tău! – Nu trebuie să spunei aceasta în cuvinte, este suficient dacă nu apucați mâna întinsă a lui Dumnezeu – dacă nu vreți să mărturisiți că sunteți un păcătos și să-L primiți pe Domnul Isus: aici este viitorul vostru. Veți fi aruncat în iazul de foc, după ce Dumnezeu vă va arăta clar, vă va dovedi că ați meritat judecata. Când veți sta înaintea tronului Aceluia *»dinaintea Căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele«,* nu veți îndrăzni să spunei: am trăit făcând totdeauna bine. Aceiași voce, care acum vă strigă: *»Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă«* (Matei 11, 28), vă va trimite atunci în moartea veșnică, în iazul de foc, despre care se spune: *»Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor«* (Apocalipsa 20, 10). Acesta este locul despre care Domnul Isus spune că viermele nu moare și focul nu se stinge (Marcu 9, 44, 46, 48), unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Acesta va fi viitorul vostru.

Repet scurta istoriară pe care am citit-o cu câteva săptămâni în urmă despre o fată tânără dintr-o familie bogată, care nu credea în Dumnezeu. Fata s-a întors la Dumnezeu, a venit cu păcatele ei la Dumnezeu, a primit prin credință pe Domnul Isus și în felul acesta a primit iertarea păcatelor. Fratele ei a întrebat-o: te-ai gândit bine asupra consecințelor care urmează din hotărârea ta? El s-a gândit la cuvintele Domnului Isus, cine vrea să zidească un turn să-și facă bine socoteala înainte de a începe să zidească (Luca 14, 28). Voia s-o facă să înțeleagă că de acum încolo ea va fi ca un străin în familia lor, așa cum mulți au fost alungați din casă din momentul în care au primit pe Domnul Isus – că ea va fi un străin pentru prietenele ei și »o persoană nesociabilă«. Dar ea a spus: da, am calculat prețul. Dar am calculat și cât mă va costa dacă nu-L voi primi pe Domnul Isus, și acest preț a fost mult mai mare.

Da, te costă, să-L primești pe Domnul Isus. Te costă ceva, să te pui înaintea lui Dumnezeu și să recunoști: sunt un păcătos pierdut, care numai prin har poate fi mântuit, care nu se poate ajuta singur, care a meritat judecata. Te costă mândria proprie și trebuie să renunți la voința proprie; căci începând din acest moment trebuie să întrebi: Doamne, ce vrei Tu să fac, care este voia Ta pentru mine?

Dar dacă nu-L veți primi pe Domnul Isus, partea voastră este condamnarea veșnică. Ca plată veți primi moartea a doua, aceasta este iazul de foc. Domnul o numește întunericul veșnic, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Amintirea că în seara aceasta și probabil în alte sute de seri ați auzit Evanghelia și puteați să fiți mântuiți, vă va chinui veșnic. Dar nu ați vrut. Va fi așa cum spune în Evanghelia după Matei 25; ușa se va închide și o voce dinlăutru vă va zice: nu te cunosc.

Facă Dumnezeu ca niciunul din noi să nu trebuiască să audă aceasta!